

Trilogia *La noia invisible* 2

BLUE JEANS EL PUZLE DE CRISTALL

Columna

BLUE JEANS
EL PUZLE
DE CRISTALL

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *EL PUZLE DE CRISTAL*
PRIMERA EDICIÓ: MARÇ DEL 2019
© FRANCISCO DE PAULA FERNÁNDEZ, 2019
© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2019
© EDITORIAL PLANETA, S. A., 2019
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2019
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2485-1
DIPÒSIT LEGAL: B. 1.864-2019
FOTOCOMPOSICIÓ: GAMA, SL

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Dimarts, 2 de gener de 2018

—Segur que no vols menjar res?

—Seguríssim.

—Encara queda una mica de rostit que va sobrar ahir. El pare se n'ha menjat un bon tros. Te'n poso una mica acompanyat amb patates fregides i te'l pujo?

La Julia juga amb un floc de cabells; fa uns quants mesos que no se'ls talla, i els porta més llargs que els últims anys. Aparta els ulls del portàtil i mira fixament la mare amb cara de pocs amics abans de tornar al capítol quatre de la segona temporada de *Black Mirror*. La seva expressió ho diu tot. L'Aitana capta a la primera el missatge de la seva filla. Fa petar la llengua, però es rendeix. S'asseu al llit, al seu costat, i li reclama l'atenció donant-li uns copets al braç. Amb insistència. La noia remuga, però finalment sucumbeix a l'expressió afectuosa de la mare.

—Et passaràs tot el dia al llit mirant sèries?

—Estic de vacances. Quin mal hi ha?

—Doncs que t'has estat totes les festes de Nadal així

—protesta la mare, mentre la destapa.

—Ei! Que tinc fred!

La noia agafa la manta i es torna a tapar. Clica el botó de pausa i, amb un gest, convida la mare a sortir de l'habitació. Però l'Aitana torna a carregar.

—Reina, ja entenc que encara és aviat per...

—Estic bé, mare —la interromp la Julia—. No vull tornar a parlar del mateix. Gairebé ni penso en el que va passar.

Mentida. I ho saben tant ella com la mare. Constantment li vénen al cap fragments del que va succeir fa dues setmanes a l'estació del metro de l'aeroport. Els primers segons van ser de confusió. Després, quan es va adonar de la situació, li va venir pànic. Es va palpar a si mateixa per comprovar que no li faltava cap part del cos. Tenia les orelles tapades i li costava molt respirar. A més, el fum i la pols dificultaven la visió. Van ser uns instants dramàtics, impossibles d'oblidar.

—Has viscut una situació extrema i traumàtica, Julia —insisteix l'Aitana, que mentre parla acaricia el braç a la seva filla—. És normal que no tinguis ganes de fer res i que et quedis a casa, perquè et sents protegida. Però la vida continua, bonica. I no pots passar-te tot el dia aquí dins ficada.

—Em queda menys d'una setmana de vacances. Quan comencin les classes, tot tornarà a la normalitat.

Normalitat. A qui vol enganyar? Després dels assassinats de l'Aurora i de la Patri, a mans de dos dels seus professors, res no ha tornat a ser normal. Ni el final del curs anterior, ni l'estiu, ni el començament de segon de batxillerat. I la seva vida encara és menys normal des del 19 de desembre, quan en Marcos Frade Villanueva va decidir suïcidar-se fent explotar una bomba a escasos metres d'on eren ella i els seus amics. La Julia no-

més es va fer talls i alguna ferida superficial. En canvi, l'Emilio es va partir una cella i es va fer un fort esquinç al turmell; fins i tot li van haver d'enguixar la cama dreta. La Kerstin, la nòvia de l'Emi, va tornar a Suècia l'endemà al matí, amb el braç esquerre enguixat com a conseqüència d'una fractura de radi. I la Vanesa... La Vanesa va ser la que en va sortir més mal parada i va haver de passar la nit de Nadal ingressada a l'hospital. Per sort, fa tres dies que li van donar l'alta i ara ja és a casa, tot i que encara té seqüeles i dolors per tot el cos. La Julia no l'ha anat a veure, però han parlat unes quantes vegades per telèfon. Se sent culpable que fos allà en un moment tan inoportú, perquè va ser ella qui li va demanar que l'acompanyés a l'aeroport a rebre l'Emilio. Per això, si ja està prou malament per les circumstàncies que li ha tocat viure, no es pot ni imaginar com estaria si a la Vanesa li hagués passat alguna cosa pitjor.

—Et pujo una mica de rostit —sentencia l'Aitana abans d'aixecar-se—. Vulguis o no, has de menjar una mica.

—Mare, ja t'he dit que...

—Escolta, t'has aprimat almenys tres quilos aquestes festes. I les festes són per engreixar-se, no per perdre pes! I per postres, et menjaràs un tros del pastís de poma que va fer l'àvia Pilar. Tot sencer!

—Però mare...

—Ni peròs ni peres. De poma. El pastís de l'àvia és de poma. El de tota la vida! El que porta cada any l'1 de gener. D'aquí a un quart t'ho pujo i et crupiràs fins i tot les engrunes!

Sense donar-li oportunitat de rèplica a la filla, la mare surt de l'habitació acompanyada de l'impactant

repic de talons de les sabates. La Julia es queda encantada mirant la porta. No està acostumada que la mare sigui tan inflexible amb ella. Però reconeix que té raó. Des del dia de l'incident al metro, amb prou feines ha menjat. Ni la nit de Nadal ni la de Cap d'Any. I ahir tampoc, i de gener, que van venir l'àvia Pilar i els tiets a dinar. La mare del seu pare va portar el seu tradicional pastís de poma, que li encanta. Però ella no va voler ni tastar-lo.

Fins quan se sentirà així?

S'estira al llit, de panxa enlaire, es posa les mans a la nuca i tanca els ulls. Un altre flaix li ve a la memòria: el moment en què va veure l'Emilio després de l'explosió, al cap d'uns segons de no entendre absolutament res.

Li surt sang del nas i de la cella dreta i no porta les ulleres. Sembla molt desorientat. S'apropa com pot fins al seu amic i s'asseu al seu costat.

—Estàs bé? —La Julia l'examina de dalt a baix. Se li fa estrany veure'l sense les ulleres de pasta.

—No ho sé. Em fa molt mal el peu dret. Què ha passat?

—Em sembla que ha sigut una bomba.

Tot i que l'Emilio ho sospitava, el fet de sentir-ho de boca de la Julia fa que la situació l'impressioni i l'espanti encara més. És llavors quan s'adona d'on és i què està fent allà.

—I la Kerstin? Déu meu! On és la Kerstin? —exclama, esverat, mentre fa una ullada al seu voltant per localitzar la seva nòvia.

—És aquella, oi? —La Julia assenyala una noia rossa que està asseguda a terra i s'aguanta el braç esquerre

amb la mà dreta. Però no és l'única que veu enmig d'aquell caos de runa, pols i fum—. Vane! No! —cria, espordida, quan veu la seva amiga: està estirada al terra de l'estació.

La Julia s'aixeca ràpidament, repenjan-se adolorida en els palmells de les mans per incorporar-se, i camina encorbada cap a la noia. És a uns deu o dotze metres. La Vanesa no es mou i té sang pertot arreu, però respira. Per sort, respira.

El so d'una trucada de Skype fa tornar la Julia a la realitat. Són dos quarts de tres d'aquell 2 de gener. És l'Emilio.

La noia seu al llit i es col·loca el portàtil sobre les cames. Es pentina una mica amb les mans i accepta la videoconferència. A la finestra emergent hi apareix la imatge del noi amb els cabells tenyits de color blau. Porta les ulleres noves de muntura vermella.

—Hola, Emi —el saluda tímidament la Julia, que dibuixa un lleu somriure. De seguida veu que el seu amic està amoïnat. I creu que en sap el motiu.

—Hola.

—Va tot bé?

—No. Va tot malament —es queixa l'Emilio, mentre s'ajusta les ulleres amb un gest que denota nerviosisme—. M'he discutit amb la Kerstin.

La Julia està a punt de dir-li que no és pas la primera vegada, ni la segona, i que al final s'acabarà arreglant, com sempre. De cada dues converses que han mantingut durant les festes, una ha sigut per parlar dels conflictes entre el noi i la seva nòvia sueca.

—Per què us heu barallat aquest cop?

—Perquè li he dit que no tinc ganes de fer un treball de classe. —L'Emilio creua els braços—. És per parelles. L'hem d'entregar d'aquí a uns quants dies, però sóc incapaç de posar-me davant de l'ordinador i pensar en aquest estúpid treball.

—És normal.

—Doncs ella no ho entén. T'ho pots creure? Tot i que també era allà, és incapaç d'entendre que no estic d'humor per fer treballs. Per què els escandinaus són tan freds?

L'Emilio es passa deu minuts explicant-li la situació a la Julia. Ella l'escolta a mitges. La veritat és que no li interessen els problemes del seu amic amb la nòvia. Es limita a assentir i a fer alguna pregunta intranscendent perquè no sembli que ha desconnectat del tot. Però ja està desitjant que acabi d'engegar-li el rotllo. Dissimuladament, mira el rellotge de l'ordinador. La mare deu estar a punt de pujar amb el menjar. Això li servirà d'excusa per abandonar aquella insípida conversa.

Mentre l'Emi continua parlant, la Julia es pregunta quant de temps li durarà la desídia i l'apatia que l'han envaït les dues últimes setmanes. Les explicacions del seu amic no li importen gens. Fins i tot li molesta que li expliqui les picabaralles amb la Kerstin. Si no l'interromp per engegar-lo a pastar fang és perquè encara és amable i entén que en el fons l'Emi pateix més per la noia que per ell.

I si l'antiga Julia no torna mai més?

Ahir, l'àvia Pilar va parlar amb ella sobre aquest tema. És una dona molt sàvia. Tothom diu que s'assemblen i que ha heretat d'aquella septuagenària la seva intel·ligència i la capacitat per adonar-se de les coses abans que ningú.

—Malgrat que no oblidaràs mai el que va passar, la teva ment ho anirà assumint i aconseguiràs conviure amb el trauma. Només és una qüestió de temps.

—No ho sé, àvia. Em sento molt estranya.

—Reina, no han passat ni dues setmanes. Per què no vens uns quants dies a casa, a descansar i a pensar en altres coses?

—No pateixis, àvia. Aquí estic bé.

—Totes dues sabem que això no és veritat. Mira, jo no faig miracles, però et puc ajudar a trobar-te més bé.

La proposta de l'àvia va quedar en un «gràcies, m'ho pensaré» de la Julia i un somriure. Un dels pocs somriures sincers que ha fet des de l'explosió a l'estació de metro.

—Ei, m'estàs escoltant?

La noia mira la pantalla del portàtil. L'Emilio ha acostat la cara a la càmera i sembla molest.

—Perdona, se me n'ha anat el sant al cel. Què deies?

—És igual. Quan em vindràs a veure? M'avorreixo molt a casa. La meva mare està més pesada del normal.

—Avui no puc. Potser aquesta setmana passo un dia. Quan et trauran el guix?

—Demà passat. En tinc unes ganes!

En aquell moment, sona el mòbil de la Julia. La noia examina la pantalla ràpidament i veu que el número que hi apareix no consta en els seus contactes. No sap si contestar o no. En els últims quinze dies, uns quants periodistes s'han posat en contacte amb ella. D'on el deuen treure, el seu telèfon? No té ganes de parlar amb la premsa. Però potser és algú altre. En qualsevol cas, la mare està a punt d'aparèixer i no té ganes de xerrar amb ningú. Per tant, decideix deixar perdre la trucada.

—Qui era? —pregunta l'Emilio, incapaç de contenir la curiositat.

—No en tinc ni idea.

—Algun periodista?

—Probablement —respon la Julia amb poc entusiasme—. Emi, me'n vaig a dinar. Parlem després.

—D'acord. I anima't i vine a veure'm.

La noia assenteix, tot i que sap que no ho farà. Almenys, avui no. Ni demà, segurament. No entén el perquè, però alguna cosa s'ha apagat en la seva relació amb l'Emilio. Si bé continua sent una persona especial per a ella, no és com abans.

—Julia! Obre'm! —se sent a l'altra banda de la porta de l'habitació—. Et porto el dinar!

Resignada, la noia es frega els ulls amb les mans i s'aixeca. L'Aitana ha complert la paraula: ha trigat quinze minuts exactes a tornar. Li obre i li deixa pas perquè entri a l'habitació. La mare subjecta una safata amb penes i treballs de tan plena que està. Al rostit amb patates al forn i al tall de pastís de poma de l'àvia, hi ha afegit un plat amb mitja dotzena de croquetes i mitja de crestes farcides, una barreta de pa, un plàtan i una llauna de Coca-Cola.

—Mare, t'has passat. Això és massa!

—De cap manera —diu la dona, que col·loca la safata a l'escriptori—. T'has d'alimentar bé, o sigui que no vull que sobri res. Ben res!

La Julia està a punt de queixar-se una mica més quan el mòbil li torna a sonar. Comprova que el número que apareix a la pantalla és el mateix d'abans.

—Que no contestes? —pregunta la mare, estranyada.

—Deu ser algun periodista.

—Un altre cop? És indignant! A més, ets menor d'edat! Deixa'm, que contesto jo.

La dona li arrabassa el mòbil a la filla, que no s'hi oposa, i prem el botó per respondre.

—Sí? Amb qui parlo? —L'Aitana sent una veu de noi a l'altra banda de la línia. Escolta atentament el que li diu, després mira la seva filla i acaba passant-li el telèfon—. És un noi que es diu Hugo. No és periodista. És... amic de l'Iván Pardo. Diu que ha de parlar amb tu.